Sörös László
Holdfény Hercegnő kedvenc meséi
Publio

Holdfény Hercegnő kedvenc meséi

Sörös László

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni

A könyvvel kapcsolatos további információ: www.laszlosoros.wix.com/csillagvarazs

Előszó

Valami delejes, megmagyarázhatatlan vonzással bírt a Hold azon az éjszakán. Jómagam sem tudtam szabadulni a hatása alól, egyetlen percre sem. Az egész úgy kezdődött, hogy szokásos napnyugta utáni sétámra indultam a tóhoz vezető kanyargós, kavicsos úton. Talpam alatt apró kavicsok gördültek szét, fejem fölött miriádnyi csillag fénye ragyogott. A békák brekegését már messziről hallottam, s jól ki tudtam venni a békakirály szerelmi vallomását is, melyet álmai hölgyének, egy tavi viszonylatban igen tetszetősnek mondott békalánynak rebegett el úszó levélotthonáról.

Nemsokára odaértem a tópartra. A vízfelszín nyugodt volt, alatta kiismerhetetlen mélységekben titokzatos élőlények élték rejtett életüket. A nádasból még mindig hallani lehetett a békahangversenyt, melynek nyertese minden bizonnyal a békakirály lett, hiszen olyan szépen, olyan szívhez szólóan énekelte dalát. A Hold annyira alacsonyan állt, hogy a Föld könnyedén csókot dobhatott volna az arcára, ha éppen úgy akarja. Nem lett volna ebben semmi különös, hiszen a két bolygó egymás iránti vonzalmát már úgyis régóta beszélik és nem csak csillagászati körökben.

Vendégem érkezését váratlannak és csodálatosnak mondanám. Egyenesen a Holdból bukkant elő, minden lépését ezüstös fénynyaláb követte. Egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett valami vékony fényszőnyegen lépdelve, melynek vége éppen a tópartig ért. Mikor ott állt előttem teljes valójában, hirtelen a mesék világában éreztem magam. Kékes-fekete haján ezüstcsillámok csillogtak, nagy kék szeme tágra nyílt, mosolya elfeledtetett velem minden bánatot, bút, már amennyiben akkortájt volt ilyenben részem. Nemes egyszerűséggel csak annyit mondott:

- A nevem Holdfény Hercegnő! Úgy unatkoztam odafönt egyedül, gondoltam meglátogatlak Téged! Ugye nem bánod?

Az arckifejezés, amit ezek után magamra öltöttem, minden valószínűség szerint teljes mértékben megnyugtatta a felől, hogy egy cseppet sem bánom a látogatást, mert így folytatta:

- Kérlek, mesélj nekem a Földről!

Csak így, minden további nélkül. A kérése annyira lenyűgözött, hogy azonnal megeredt a nyelvem és egyik történetet szőttem a másik után. Egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta a meséket, néha elcsodálkozott rajtuk, ilyenkor szája elé kapta a kezét, néha elragadtatásában a Hold felé fordította csinos arcát. Sétáltunk a tó körül, letelepedtünk a vastag törzsű fák tövébe, végigfeküdtünk a parton, mikor hogy tartotta kedvünk.

A mesék meg egyre csak jöttek, érkeztek, formálódtak, szinte a semmiből, képzeletem feneketlen kútjából. Egész éjszaka csak meséltem, meséltem, mintha soha nem jönne hajnal, s az idők végtelen végéig ráérnénk. A sötétség nem akart felszállni, az órák lassabban vánszorogtak, a kerek Hold állandóan a tó fölött ragyogott ezüst fényével. Mikor kiszáradt a szám, Holdfény Hercegnő kristályvízzel kínált, mely a bolygóján bugyogó rejtett források egyikéből származott.

Fantasztikus éjszaka volt az, nekem elhihetitek. Nagyon megkedveltem a hercegnőt és úgy érzem, ő is engem. A hajnal első felcsillanó sugarával a meséknek és találkozásunknak is vége szakadt, s kedves vendégemnek vissza kellett térnie otthonára, a Holdra. Mielőtt elment, még megkérdeztem tőle:

- Láthatlak majd újra?

Titokzatos mosolya arra engedett következtetni, hogy igen, bár a találkozó idejére vonatkozóan semmi pontos információ nem hangzott el.

Ennek már majdnem egy éve. Azóta is minden este, közvetlenül holdkelte után kisétálok a tóhoz, hátha ismét eljön hozzám a hercegnő és mesélhetek neki újabb történeteket. Eddig nem jelentkezett, de biztosan tudom, egyszer még útjaink keresztezni fogják egymást. Csak türelmesen kell várnom. Addig is, hogy ti se unatkozzatok annyira, leírtam hét történetet azok közül, melyeket azon a csodálatos éjszakán meséltem el Holdfény Hercegnőnek. Próbáltam olyanokat választani, melyek vendégem tetszését leginkább elnyerték, s bízom benne, hogy ti is hasonlóképpen vélekedtek majd róluk.

Az olvasásukhoz kellemes szórakozást kívánok!

A Korall Szigetek kincse

I.

Türkizkék tenger mélyén, ahol csikóhalak kergetőznek a medúzákkal, s ahol minden percben igazgyöngyök születnek kagylóbölcsőjükben élt egyszer egy szépségesen szép sellőlány, Amarillisz. Kagylótéglából épült palotában lakott, melynek legalább száz szobája volt, bár bevallom pontosan nem számoltam meg. Az Óceánok Enciklopédiája, ez a vaskos könyv, ami majdnem mindenről beszámol, ami a nagy kékség területén történik pedig elég megbízhatatlan ilyen szempontból. Én legalábbis nem sokat adnék a véleményére. Az egyik oldalon még azt olvasom, hogy Amarillisz kagylópalotájában száz szoba volt, néhány lappal odébb meg már az áll, hogy csak kilencvenkilenc. Bár ez a lényegen mit sem változtat, fontosnak találtam megjegyezni, hiszen nem tudhatom mikor kerül a kezetekbe egy példány ebből a ritka kötetből.

Szóval a szépséges sellőlány boldogan élte mélytengeri napjait kagylópalotájában, úszkált a színes korallok között hideg és meleg áramlatok irányát követve, s közben elbeszélgetett az idős, vándorló teknősökkel, akik érdekes történeteket tudtak mesélni távoli vizekről. Amúgy is szeretett minél többet megtudni messzi vidékekről, az övétől eltérő világokról és élőlényekről. Ilyen volt a természete. Születésétől fogva, aminek idejére már alig emlékezett, hiszen annyira régen történt, hogy egyszer csak minden előzmény nélkül kipattant a habokból, szóval egészen azóta, hogy erre a vízi világra jött olthatatlan vágyat érzett minden iránt, ami csak a legcsekélyebb izgalom ígéretét is hordozta a számára.

A már említett kagylópalotában, Amarillisz otthonában, mely épület szobáinak számát immáron fedje örök titok volt egy tágas terem, ahol a sellőlány időnként szélesvásznú filmvetítéseket rendezett. A vetítésekre meghívta számos tengeri barátját; ott voltak a kagylóházi családból származó különböző formájú és nagyságú kagylók, az igazgyöngyöt termő és a közönséges kagylók, a beszédesek és hallgatagok, a jóságosak meg a komiszok. Soha nem hagyott volna ki egyetlen vetítést sem Okto Pokto a polip, kinek közvetlen közelébe nem szívesen ültek a többiek, mert nyolc karjával előszeretettel dézsmálta meg mások tengeri csemegéjét.

Érkeztek még aztán keménypáncélos teknősök, bár közülük jobbára csak a fiatalabbak. Az idősebbeket már nem kötötte le annyira ez a fajta szórakozás. Fickándozó delfinek, kisebb-nagyobb termetű halak egészen a bálna méretig képviseltették magukat a teremben. Bálna Vándor, ez a jámbor óriás csak az ablakból nézhette a vetítéseket, hiszen nemhogy a székeken nem fért volna el, de még a helyiségben sem. A kis tengeri csillagok, akik váltig állították, hogy ők bizony egyenesen az égből pottyantak a tengerbe hullócsillagokként, a plafonról szerették nézni a filmeket. Nehéz volna felsorolni az összes élőlényt, akik élvezték Amarillisz vendégszeretetét, ezért a lapos testű ráját már csak egy fél szó erejéig említem és halkan hozzáteszem, hogy még az apróbb moszatok és algák is eljöttek néhanapján.

A filmeket vízhatlan szalagra vették fel és kalandos tengeri történetekről szóltak, kiváló színészekkel és statisztákkal. A vetítéseket a tenger mélyére is lejutó napfény segítségével oldották meg, de hogy milyen furfangos módon, ne kérdezzétek. Csak annyit tudok, hogy a fénytörés technikáján alapult az egész. A mozigépész szerepét minden alkalommal Amarillisz legkedvesebb és legbizalmasabb barátnője, egy aprócska örvénytündér Aliza töltötte be, aki körül állandóan forgott a

víz, s aki körül így mindig történt valami izgalmas.

A víz alatti világban természetesen nem olyan időszámítás dívik, mint idefönt a szárazföldön, s nem is olyan nevekkel illetik a hét napjait, mint mi emberek. A filmnézés leggyakoribb ideje a sellőlány és népes társasága számára mindig Aquamár napjára esett, ami leginkább a mi péntekünknek felelne meg. Ritkábban, de az is előfordult, hogy a tengeri csapat Marillar, azaz szombat napján szerezte filmélményeit.

II.

Történt aztán egyszer, hogy ki tudja ki nem milyen varázslatos módon valahonnan egy jelöletlen filmtekercs került a kis örvénytündér kezébe. Az aprócska teremtés ide-oda forgatta az ismeretlen eredetű szalagot, majd mivel a moziterem már annyira tele volt vendégekkel, hogy egyetlen pöttömke planktont sem lehetett volna elhelyezni sehová, s az izgalmakkal teli arcokat látva nem is szerette volna megváratni közönségét, elkezdte forgatni a filmet.

Amarillisz és kedves kis társasága hallott már a szárazföldről, ám mindig valami nagyon távoli, nagyon elérhetetlen helynek vélték azt. Úgy hitték, az egy teljesen más világ, és eljutni oda, vagy kapcsolatba lépni az ott lakókkal szinte lehetetlen, de mindenesetre elég nehéz. Valahogy úgy gondoltak rá, mint mi emberek a Holdra vagy a Marsra, esetleg a Plutóra. Tudjuk, hogy léteznek ezek a bolygók, de annak a valószínűsége, hogy eljutunk oda vagy kapcsolatba kerülünk a rajta lakó lényekkel vajmi kevés.

A sellőlány és barátai tisztában voltak vele, hogy létezik a szárazföld, de képeket még soha nem láttak róla. Az addig vetített filmeken kizárólag tenger alatti helyszínek és tengeri élőlények voltak láthatóak. Ezért is lepődtek meg annyira mindnyájan, mikor a film legelső kockáin az addig megszokottól eltérően egy merőben új világ tárult a szemük elé.

Emberektől nyüzsgő városok, dombok között szaladó vonatok, medrükben futó patakok képe jelent meg előttük gyors egymásutánban, és sok más kép is, melyekről most csak az idő rövidsége miatt nem teszek említést. Amarillisz hallott már az emberekről a vízfelszín közelében élő vándorló halaktól és olvasott is róluk a palotája könyvtárszobájában található ismeretlen eredetű kötetekben, melyek minden valószínűség szerint a Földön íródtak valamikor régen. Egyszerre volt különös és érdekes az a világ, ahol ezek az emberi lények élték mindennapjaikat. Vízből nem sok jutott nekik, ám annál több szárazföldet tudhattak magukénak.

Általában a Nappal együtt keltek, napközben dolgoztak, utaztak, aggodalmaskodtak valami apróság miatt, néha nevettek, néha sírtak, s mikor felkelt a Hold, nyugovóra tértek. Nagyon sokfélék voltak, és nem csak külsőre. Az egyiknek az okozott örömöt, ha viharos vizeken hajózhatott távol az otthonától holmi kincsek után kutatva, a másiknak az, ha egy fárasztó nap után magához ölelhette a szeretteit, a harmadiknak pedig, ha magányosan járhatta a mezőket, erdei ösvényeket s éjszaka nézhette a szikrázó csillagokat.

Amarilliszt csakúgy, mint barátait lenyűgözték a látott képsorok. A meglepetéstől sokáig meg sem tudtak szólalni, a kis Aliza pedig csak széttárta vízörvényekkel övezett kezecskéit jelezvén: semmit nem tud arról, miként került hozzá a különös filmtekercs.

Mikor a vetítés véget ért a nézősereg szétszéledt, a sellőlány meg szívében új élményekkel gazdagodva lefeküdt aludni. Ágya, ami egy puha hínárral kibélelt kagyló belsejében volt, különös álmokat hozott számára azon az éjszakán. A szárazföldön találta magát, az emberek között. Éppen olyan palotában lakott, mint a víz alatt, mindenki hercegnőnek szólította és csinos ruhákban járt.

Alsóteste már nem uszonyban, hanem két lábban végződött, melyekkel gyakorta tett hosszú sétákat palotája kertjében. Mennyire szerette az ottani rózsabokrokat! Mintha egyedül csak neki illatoztak volna!

Kedves férje is volt és tündérszép gyermekei. A palotában gyakran rendeztek bálokat, ahová rengeteg vendéget hívtak, s a nevetések hangja ilyenkor messzire szállt, egészen a kikötőig, ahol vitorlás hajók horgonyoztak. Tengeri otthona már csak emlék volt, amely egyre halványodott.

III.

Amarillisz két harcias rák vitájára ébredt, akik éppen hálószobájának ablaka alatt vitatták meg vélt vagy valós sérelmeiket. Összekapásuk okát azonban már nem tudták volna megmondani, a tengeri rákoknak ugyanis, folyami rokonaikkal ellentétben elég gyengécske a memóriájuk.

- Azonnali elégtételt követelek! – rikkantotta az egyik, s bár a rákok rikkantását alig lehet hallani, tudniillik elég halkan teszik ezt, ahhoz azért elég hangosra sikerült, hogy Amarillisz felébredjen rá.

- Hah, még mit nem! – felelt rá a másik. – Én követelek elégtételt tőled!

- Azt ugyan lesheted! – vágta rá az előző és a nyomaték kedvéért hangosan összekoccantotta erős ollóit.

- Szóval párbajozni akarsz? – kérdezte kihívóan a társa és máris harci állásba helyezkedett.

- Még hogy párbajozni? Hah! Nevetnem kell! Veled, akinek az ük-üknagyapja még folyami rákkisasszonyoknak udvarolt? Ezt nem gondolhatod komolyan! Rangon aluli volna a számomra!

- Rangon aluli? Hát ez aztán már mégiscsak sok! – vörösödött el a másik rák és látszott rajta, hogy alig tudja türtőztetni magát.

- Bizony! Úgy, ahogy mondom. Rangon aluli! Egyébként sem szeretnék komoly sérülést okozni neked.

- Komoly sérülést? Azt hiszem nem hallottam jól! Komoly sérülést?

- Úgy van! – válaszolta a társa. – Nem szeretném, ha a Tintahal Kórházba kerülnél. Tudod, hogy milyen hosszú várólista van a betegek számára és hát azok az állapotok, amik ott uralkodnak! Minden csupa moszat és alga! A medúza ápolónők meg nem éppen a kedvességükről híresek.

Amarillisz kezdte komolyan unni ezt a vitát és úgy döntött, véget vet neki. Kikelt kagylóágyából és az ablakhoz úszva így szólt a vitázó felekhez:

- Kedves uraim! Az még csak hagyján, hogy a legédesebb álmomból ébresztettek fel, ezt még talán meg tudom bocsátani. De megmondanák, miért akarnak mindjárt ollóval egymásnak esni?

A két nagyszájú Ollóházi, mert hiszen minden rák ebből a patinás, régi családból származik egy hullámtörésnyi idő leforgása alatt abbahagyta a szócsatát, majd röstellkedve és sűrű bocsánatkérések közepette elhátráltak az egy szinttel mélyebben fekvő tengeri odúikba. Azóta sem hallottam róluk semmit. A sellőlányról viszont annál többet.

Miután ilyen szépen elrendezte a vitát, felkereste Alizát, kedves barátnőjét és elhívta magával egy délelőtti úszásra a Korall Szigetekhez. Az odavezető út során át kellett kelniük az úgynevezett Veszélyes Vizeken, ahol gyakran tartottak gyűlést a tenger félelmetes ragadozói, a cápák. Nem volt ez másképp aznap sem.

Amarillisz és Aliza örvények takarásában haladt el mellettük, még feléjük nézni is alig mertek, annyira ijesztő volt a külsejük.

A veszélyzónát maguk mögött hagyva végre feltűnt előttük a korallok színpompás világa. Szakasztott úgy nézett ki az egész, mintha egy földfelszíni virágoskertbe tévedtek volna. Az úszástól kissé elfáradtak, ezért betértek a közeli Delfin Bárba, mert vízszint alatt ott mérték a legeslegfinomabb frissítő italokat. Elfoglalták kényelmes kagylóüléseiket, mire azonnal ott termett egy palackorrú delfin és így szólt:

- Üdvözlöm a hölgyeket! Mit hozhatok?

Amarillisz gondolkodás nélkül rávágta:

- Kettőt kérünk abból a kék színű üdítőből, amit a múltkor is ittunk.

- Bárunk specialitása, a Kék Varázs! – bólogatott a delfin és már úszott is, hogy kitöltse az italokat.

- Szeretem ezt a helyet! Olyan hangulatos! – jegyezte meg Amarillisz, miközben körbejáratta tekintetét a helyiség falain.

- Én is! – helyeselt Aliza, s a körülötte keringő örvények most balról jobbra kezdtek el forogni. Tudniillik, eddig éppen fordítva tették ezt.

A sellőlány és kis barátnője egy ideig hétköznapi témákról beszélgettek, szürcsölték az időközben felszolgált Kék Varázsokat, nézegették kagylóhéjba zárt üzeneteiket, élvezték a tenger hullámzását, majd Amarillisz egyszer csak minden előzmény nélkül megemlítette:

- Az éjszaka különös álmot láttam.

Aliza nem szólt semmit csak figyelmesen nézte barátnőjét, s a pohara fenekén úszkáló maradék kék folyadékot lötyögtette.

- Nagyon különös álmot! – tette hozzá Amarillisz a nyomaték kedvéért.

Aliza immáron még figyelmesebben nézett, szemei a lehető legtágabbra nyíltak, a kék folyadék lötyögtetése pedig valamelyest lelassult.

- Olyan volt, mintha a jövőmet láttam volna meg. Egy lehetséges jövőt.

Az örvénytündéreknek általában van érzékük a különös dolgok megértéséhez és a kis Aliza is maximálisan birtokában volt e képességnek. Csak ennyit mondott:

- Mesélj!

Amarillisz rendelt még egy kört a Kék Varázsból, majd belekezdett a mondókájába.

- Miután megnéztük azt a filmet, tudod, ami a szárazföldről szólt és még soha életemben nem láttam hasonlót…

- Komolyan nem tudom, mi módon került hozzám a tekercs – tárta szét kis kezeit Aliza. – Az egyik pillanatban még sehol nem volt, a másikban meg már ott tartottam a kezemben.

- Szóval, miután lepergett a film utolsó kockája is – folytatta Amarillisz -, szokatlan álmosság nehezedett rám. Lefeküdtem és azon nyomban el is aludtam. Az eddigi álmaim kivétel nélkül mind a tengerről szóltak, rólad, a többiekről, tengeri helyszínekről, tengeri kalandokról. De ez más volt.

A kis Aliza egyre jobban érdeklődött barátnője álma iránt. Legalábbis egyre közelebb hajolt hozzá, mintha attól tartana, akár egy szót is elmulaszthat.

- A szárazföldön találtam magam. Sétáltam a parton, virágoskertekben, paloták udvarán, elhagyatott helyeken, várromok tövében. Sétáltam, mert lábaim voltak az uszonyom helyén.

Aliza arcán egy röpke pillanat erejéig enyhe döbbenet ült ki, de gyorsan visszanyerte eredeti vonásait és még nagyobb figyelemmel hallgatta az álombéli beszámolót.

- Férjhez mentem. Így mondják fent, ha valakinek egy egész életre szóló párja akad. Olyan jól éreztem magam vele, a szívemet valami soha nem tapasztalt forróság járta át. Mintha begyulladt volna.

- Nem fájt? – kérdezte Aliza fájdalmas arckifejezéssel.

- Nem, dehogy! Egyáltalán nem! – rázta meg a fejét Amarillisz. – Sőt! Azt mondhatnám, hogy nagyon, nagyon kellemes érzés volt.

- A könyvtáradban egyszer azt olvastam, hogy a tűz éget, és nagyon fájdalmas lehet – adott hangot kétségeinek Aliza.

- Akkor az valami más fajta tűz lehet, mert ez bizony nem fájt egy cseppet sem – mosolyodott el a sellőlány.

- Aha! Értem – bólogatott Aliza. – Mást is álmodtál?

- Bizony, hogy álmodtam. Szép gyermekeim születtek. Egy kislány és egy kisfiú.

- A habokból? – kérdezte Aliza, mert a sellők születése köztudomásúlag úgy történik, hogy kipattannak a habokból.

- Nem – ingatta fejét Amarillisz. – Ez egészen másképpen történt.

- Hogyan? – érdeklődött a kis örvénytündér kék italának utolsó cseppjeit kortyolva.

A sellőlány szép fejecskéjét felfelé fordította, a vízfelszín irányába, sóhajtott egyet, majd így szólt:

- Nem emlékszem tisztán. Kezdenek halványulni az emlékeim.

- Milyenek voltak az emberek?

- Kedvesek. Mindenki hercegnőnek szólított. Sokszor rendeztünk bálokat a palotában, ahol a férjemmel és a gyerekekkel laktunk. A bálterem egy tágas helyiség volt, falain tükrökkel. Mindenki táncolt, amíg el nem fáradt, a muzsikusok pedig annyira szépen zenéltek! Hajnalhasadtáig roptuk!

- Jó lehetett! – jegyezte meg Aliza. – Mi történt még?

- Sok mindenre már nem emlékszem, de arra igen, hogy éjszakánként néha felriadtam álmomból. Ilyenkor a holdösvényen kisétáltam a tengerpartra és hallgattam a hullámok morajlását. Leültem a fövenyre és szívemben vágytöredékek keltek életre. Mintha egy régi életre vágytam volna, amit sok-sok évvel azelőtt éltem. A vágy azonban nagyon gyenge volt, az emlékeim pedig fakók. Nem emlékeztem rá, mi is az, amire valójában vágytam.

Amarillisz most elhallgatott. Látszott, hogy megpróbálja elrendezni gondolatait, melyek ide-oda szaladgáltak a fejében. Aliza ugyancsak elgondolkodott a hallottakon, majd mivel egyiküknek sem volt épkézláb ötlete az álom jelentésére vonatkozóan, jobb híján kikérték a harmadik Kék Varázs kört. A palackorrú delfin ezúttal nagyon gyors volt. Alighogy megrendelték az italokat, már a kezükben is tartották az újabb poharakat. Beszélgetésük csak akkor folytatódott, mikor az utolsó kék cseppeket is eltűntették a pohárfenékről.

- Mit gondolsz? – kérdezte Amarillisz kis barátnőjétől.

- Tényleg különös álommal van dolgunk – állapította meg sokat sejtetően Aliza.

- Szerinted mit jelenthet?

- Nehéz lenne megmondani. Jelenthet ezt is, meg azt is, de tulajdonképpen be kell vallanom, hogy halvány fogalmam sincs róla.

- Ahogy nekem sincs.

A társalgás fonala ennél a pontnál elszakadni látszott. Aztán sikerült újra felvenni. Ezúttal Aliza szólalt meg elsőnek:

- Eszembe jutott valami.

Amarillisz érdeklődve figyelt.

- Talán segíthet, bár nem tudom. Lehet, hogy nem a legjobb ötlet – folytatta Aliza.

- Kérlek, mondd már! Nagyon kíváncsivá tettél.

- Azt mesélted, olyan volt az álmod, mintha a jövődet láttad volna meg.

- Igen, így van – felelte a sellőlány sürgetően.

- A jövőt általában a jósok és a jövőlátók tudják előre megmondani.

- Igen. Általában. Mire akarsz kilyukadni?

- Arra, hogy a tenger nagy jövendőmondója talán tudna neked segíteni az álom megfejtésében.

Amarillisz arcára kiült a döbbenet. Egy kicsit meg is ijedt. El is sápadt. De csak egyetlen, alig észrevehető pillanatra. Aztán visszanyerte eredeti színét. A tenger nagy jövendőmondója. Tisztában volt vele kire gondolt kis barátnője. Mély és sötét vizekben lakott ez a teremtmény, s ha tehette, minden élőlény elkerülte a vele való találkozást. Még a cápák sem szívesen úsztak el a közelében, ők is tartottak tőle.

Magányosan és titkokkal övezve élte rejtett életét, csak néha-néha bújt elő és úszott fel a felszín közelébe. Ilyenkor alulról úgy látszott, mintha egy nagy madár suhant volna el kiterjesztett szárnyakkal. Mantrosz, az ördögrája. Mindenki hallott már róla, de senki nem merte még a nevét sem kiejteni.

- Tényleg arra gondolsz, akire gondolok? – kérdezte Amarillisz minimális kétkedéssel a hangjában, mert a választ már előre tudta.

- Igen – adta meg a választ Aliza. – Legendákat mesélnek a jóstehetségéről és azt beszélik, tényleg képes meglátni a jövőt. Emellett igen szoros kapcsolatokat ápol bizonyos fekete mágiát gyakorló körökkel, akik esetleg sokat tudhatnak az álomfejtésről is.

- Ezzel tisztában vagyok. De mondd csak, mégis, hogyan képzelted el? Egyszerűen odaúszunk hozzá és megszólítjuk: „Kedves Mantrosz Úr! Ne haragudjon már, de különös álmot láttam a minap. Szeretném tudni, hogy mit jelent és egyúttal a jövőmet is jósolja már meg. Előre is nagyon köszönöm a kedvességét”

- Nem egészen így képzeltem, de biztosan megtaláljuk a módját a kapcsolatfelvételnek – válaszolt bizakodva a kis örvénytündér. - Amúgy meg más választásunk nem igazán van. Azaz egyáltalán nincs. Ha tényleg meg akarod tudni, milyen jelentése van az álmodnak és mit tartogat számodra a jövő, le kell győznöd a félelmedet és fel kell keresned Mantroszt.

Amarillisz tudta, hogy barátnőjének igaza van. Ez az egyetlen mód arra, hogy megtudja, amit akar.

- Egyébként meg, semmilyen kézzelfogható bizonyítékunk nincs arról, hogy valójában milyen is ez a bizonyos ördögrája – folytatta Aliza. – Lehet, hogy csak azért fél tőle mindenki, mert nem ismerik. Az ismeretlen mindig félelmetes.

- Ebben van valami – ismerte el az állítás igazát Amarillisz.

- Na, ugye! Még egy kör Kék Varázst?

- Azt hiszem mára elég volt – hárította el a kínálást a sellőlány. – Lassan indulnunk is kéne haza, hogy még sötétedés után átjussunk a Veszélyes Vizeken. Azok a cápák nagyon ijesztőek. Egyáltalán nem bízom bennük.

A két barátnő ezzel elköszönt a Delfin Bár személyzetétől és sebes tempóban úszni kezdtek hazafelé. Éppen holdkelte előtt érkeztek meg Amarillisz kagylópalotájához, bár a víz alól csak egy sápadt körnek látszott ez a fényes éjszakai égitest.

- Akkor holnap felkeressük… - Aliza Mantroszt akart mondani, de inkább elhallgatott.

- Igen. Holnap – felelte Amarillisz. – Jó éjszakát!

- Jó éjszakát neked is! – válaszolta Aliza, majd örvénylő vizek mentén továbbhaladt otthona felé, ami egy kagylóházakhoz tapadt hínárfalú ház volt.

IV.

A sellőlány álmában találkozott Mantrosszal, az ördögrájával. Egyáltalán nem félt tőle, sőt! Volt valami nagyon megnyugtató a jelenlétében. Hatalmas úszói védőszárnyként borultak fölébe, mintha meg akarnák őt óvni minden veszélytől. Először kedvesen elcsevegtek általános tengeri témákról, majd a jövőre terelődött a szó. Mantrosz mindenről mindent tudott, úgy tűnt nincsenek titkok előtte. Amarillisz jól megjegyezte a hallottakat, elbúcsúzott az ördögrájától, s hazafelé vette az irányt. Már majdnem odaért a palotájához, mikor egy kósza levegőbuborék állta el az útját. Ahogy keresztülúszott rajta, a buborék szétpukkant, s az álom szertefoszlott.

A kagylóágya mellett Aliza álldogált, azaz inkább lebegett, hiszen a vízben nem olyan könnyű ácsorogni, mint kint a szárazföldön.

- Felkészültél? – kérdezte mosolyogva, mire Amarillisz gyorsan kikelt az ágyból és sebtében rendbe szedte a haját, amit kócosra aludt az éjszaka során. Ezt követően elindultak, hogy felkutassák Mantrosz rejtekhelyét.

Merem állítani, hogy nem volt könnyű dolguk. Bejárták az általuk addig ismert vizeket, úsztak rövid és hosszú hullámok hátán, áramlatok sodrásában, örvények tölcséreiben, de csak nem akadtak a keresett lény nyomára.

Útjuk során egyre mélyebbre merültek a tengerben, a Nap fénye egyre halványodott, a sötétség egyre sűrűbbé vált. Behatoltak az igazi mélységbe, ahol az ősi időkből ottmaradt halak és egyéb különös teremtmények laktak. Kész szerencse, hogy csak homályosan lehetett látni, különben a hölgyek, akik amúgy is elég ijedősek voltak, bizonyosan megdermedtek volna az elébük tárúló látványtól. Mikor a sötét már elviselhetetlenné vált, Amarillisz nem bírta tovább szó nélkül:

- Mit látsz?

- Semmit – felelte az igazsághoz hűen Aliza.

- Én sem. Szerinted hol vagyunk?

- Nem tudom. De egy kicsit félek.

- Én is.

- Ki fél? – kérdezte egy mély hang lassan.

A sellőlány önkéntelenül is megfogta és jól megszorította kis barátnője kezét.

- Auuuuu! – jajdult fel Aliza. – Ez fáj!

- Mi fáj? – kérdezte az előbbi mély hang, melynek eredetét lehetetlen volt megállapítani.

- A kezem – felelte az örvénytündér.

- Kéz? – a kérdés nagyon lassan hangzott el. – Emberek vagytok?

Amarillisz és Aliza most már remegtek a félelemtől. Semmit nem láttak és egy ismeretlen hang kérdéseket tett fel nekik. Nyelvük alig forgott, dermedten pihent a szájukban. Egy ideig csend honolt a sötétben, majd a sellőlány összeszedte minden bátorságát és azt felelte:

- Nem vagyunk emberek. Amarillisz vagyok, a sellők családjából, a barátnőm pedig Aliza, örvénytündér. Teljesen egyedi teremtés. Az egyetlen a világon.

- A maga nemében mindenki egyetlen a világon. Mondhatnám, páratlanok vagyunk. Mit keres ilyen mélyen egy sellő és egy örvénytündér?

- A jövőmet – a választ nagyon gyorsan adta meg Amarillisz.

- A jövődet? – kérdezte csodálkozással vegyes érdeklődéssel a láthatatlan lényhez tartozó hang. – A jövő kifürkészhetetlen. Nem tudhatjuk, mit hoz. Éppen ez teszi olyan érdekessé.

- Igen. Ez így van – mondta a sellőlány. – De… láttam egy álmot.

- Egy álmot? Ó! Az álmok csalókák. Nem mindig megbízhatóak.

- Igen. Lehet. Azaz, ha ön mondja – hebegte Amarillisz. – Csak hát ez az álom olyan szép volt.

A mély hang most mély sóhajtást hallatott. Alizának hirtelen nagyon mehetnékje támadt és azt suttogta barátnője fülébe:

- Nem kéne visszaindulnunk? Olyan sötét van itt. Zavar, hogy semmit nem látok.

Mintha parancsszóra történt volna, apró, világító halak gyújtottak fényt, s nemsokára az egész hely nappali fényárban úszott. A mély hang gazdája a tengerfenéken feküdt. Először csak egy lapos feketeségnek látszott, két oldalán enyhén hullámzó mozgással. Aztán felemelkedett, közelebb lebegett hölgyvendégeihez, s ekkor ők is megláthatták, kivel van dolguk. Mantrosz volt az, az ördögrája. Hát megtalálták. Végre.

- Üdvözöllek benneteket szerény hajlékomban – köszöntötte őket a fura kinézetű lény. – Foglaljatok helyet, addig én összefoglalom, amit tudunk. Amarillisz! Te láttál egy álmot, ami szép volt és jól érezted magad ebben az álomban. Azt is mondhatnám, boldog voltál benne.

- Igen – felelte a sellőlány.

- Meg szeretnéd tudni, hogy valóra válik-e az álmod, vagy szertefoszlik a hajnal fényével. Ezért jöttél el hozzám. Így van?

- Pontosan így – válaszolt Amarillisz és közben lenyűgözte Mantrosz mindentudása.

- A válaszom egyrészt igen – folytatta az ördögrája. - Azaz valóra válhat az álmod. Másfelől viszont azt kell mondanom, hogy nem. Nem válhat valóra. Egy szó, mint száz, rajtad múlik.

- Hogyan válthatom valóra? – kérdezte Amarillisz kíváncsian.

- Csakis úgy, ha lemondasz mindenről, amiben eddig részed volt. El kell búcsúznod minden kedves ismerősödtől, minden kedves helytől, magad mögött kell hagynod mindent, amiben eddig kedvedet lelted.

- Nincs rá más mód? – kérdezte szomorúan Amarillisz.

- Nincs – felelte Mantrosz és lejjebb süllyedt néhány méterrel.

- Tegyük fel, hogy vállalom – mélázott el a lehetőségen a sellőlány. – Biztosan valóság lesz az álmomból?

- Ha úgy teszel, ahogy tanácsolom, akkor igen – biztosította a sikerről az ördögrája. – Szóval belevágsz?

Amarillisz most Alizára pillantott és megjelent előtte egy olyan világ képe, ahol legkedvesebb barátnője nélkül fog majd élni. Ezzel együtt megjelent előtte álombéli családja, férje, gyermekei, szárazföldi otthona is. Félénken kérdezte:

- Soha többet nem láthatom a nekem kedves barátokat? Soha nem úszhatok velük együtt a hullámok között?

- Ezt nem mondtam - válaszolt Mantrosz. - A soha egy nagyon veszélyes szó. Jómagam nem szeretem használni. De azt sem mondhatom, hogy igen. Sok mindentől függ.

Amarillisz jelentőségteljesen Alizára tekintett és megkérdezte:

- Te mit gondolsz?

A kis örvénytündér érzései örvényekhez hasonlóan kavarogtak a lelkében. Szeretett volna valami nagyon szépet mondani, de végül egyetlen hangbuborék sem jött ki a torkán.

- Nos? Mi legyen? – kérdezte az ördögrája, miközben fekete szemei Amarilliszt fürkészték.

- Mit tegyek, hogy valóra váljon az álmom? – a sellőlány kérdése hosszú idő után hangzott el.

- Először is… - kezdte Mantrosz -, el kell úsznod az Emlékek Folyójához, ami a Fényárnyas Árok közelében folydogál.

- Itt a tenger mélyén? – kérdezte csodálkozva Amarillisz.

- Bizony! – bólogatott Mantrosz. – Fantasztikus egy folyó az. Bárki, aki belenéz a vizébe, megláthatja az összes emléket, amit addigi élete során szerzett. Erre azért van szükség, hogy amikor már az új életedet éled, akkor is vissza tudj emlékezni arra a sok szépre, amiben idelenn volt részed. A folyó feleleveníti és felerősíti az emlékeidet, és jó esélyed van rá, hogy azok a szárazföldön is megmaradnak.

- Értem! – bólintott a sellőlány, figyelmesen hallgatva az ördögráját.

- De vigyáznod kell, nehogy túl sokáig szemléld a folyó vizét! Két hullámtörésnél hosszabb ideig

nem szabad egyfolytában belenézned. Ígérd meg!

- Megígérem! – fogadkozott Amarillisz, s kíváncsian várta, mi jön még.

Mantrosz folytatta:

- A legfontosabb pedig most következik. Miután belenéztél az Emlékek Folyójába, várd meg, míg a kerek Hold háromszor telik meg az égen, s az utána következő éjszakán ússz el a Korall Szigetekhez. De egyedül menj! Senkit nem vihetsz magaddal erre az útra! Ez nagyon fontos! Mikor odaérsz, szállj be a kagylóliftbe és az felvisz a felszínre. Ha így teszel, valóra válik az álmod.

- Értem. Ennyi az egész?

- Ennyi. Most pedig kérlek benneteket, hagyjatok magamra!

Amarillisz és Aliza megköszönték Mantrosz tanácsait és elkezdtek felfelé úszni. Amint magasabbra jutottak, a sötétség és a homály fokozatosan szétoszlott. Végül ismerős vizekre jutottak s immár a bátorságuk is teljesen visszatért. Aliza megkérdezte:

- Most mit fogsz tenni?

- Nem tudom. Nem szeretnélek itt hagyni benneteket. Sem a tengert.

- Én sem szeretném, ha elmennél. De mi lesz az álmoddal?

- Lehet, hogy idővel elhalványul és elfelejtem.

V.

Amarillisz álma több vízcseppév után sem halványult el és nem is felejtette el. Sőt néha vissza-visszatért hozzá. Éppen mikor már kezdett megfeledkezni róla. Fantáziákból szőtt éjszakákon újra ott látta magát a szárazföldön, férjével és gyermekeivel, s ilyenkor mindig nagy-nagy boldogság járta át sellőszívét.

Egy nap aztán, mikor éppen Alizával a Delfin Bárban itták Kék Varázs italukat, elhatározásra jutott.

- Elmegyek az Emlékek Folyójához – szólalt meg olyan hangon, mint akinek döntése megmásíthatatlan és megingathatatlan.

- Szóval mégis megpróbálod valóra váltani az álmodat? – kérdezte kis barátnője szomorkásan.

- Igen. Nem tehetek másképp. Hívnak az álmok, csalogatnak felfelé, mindig csak felfelé, a vízfelszínre, a szárazföld irányába. Ellenállhatatlanok.

- Olyan szépek azok az álmok? – érdeklődött Aliza.

- Gyönyörűek! Soha nem láttam még hozzájuk foghatót.

- Hát akkor vágj bele. Nem hiszem, hogy soha többé nem tudunk majd találkozni.

- Na, ez az, amit én sem tudok elhinni! – nevetett fel Amarillisz és egyetlen hajtásra kiitták maradék Kék Varázsukat.

Mivel a bár falán lógó és moszatokkal gazdagon körbevett vízhatlan időmérő szerkezet szerint már meglehetősen késő́re járt, a két barátnő megköszönte a delfinszemélyzet szíves vendéglátását, majd gyorsúszásban hazaindultak. Nem sokba tellett, míg elérték otthonaikat, ahol mindkettőjük számára könnyű álmok ígéretét hordozta a türkizkék tenger mélye.

Ismét egy nyugodalmas és különösebb eseményektől mentes éjszaka veszett el a múlt labirintusában. Ahogy a hajnal derengő fénye bejutott a sellőlány palotájának ablakán és végigcirógatta szép arcát, újabb reményekkel teli nap vette kezdetét a víz alatt. Amarillisz kinyújtóztatta éjtől elgémberedett karcsú tagjait, majd kagylóágyából felkelve keresztülúszott hálószobájának küszöbén, végig a hosszú folyóson, át az íves kapu alatt, ki a nyílt vízre.

Első útja Aliza házához vezetett. A hínárokkal sűrűn benőtt házikó nem esett messze palotájától, s mire odaért, a kicsi örvénytündér sem aludta már mélytengeri álmát. Éppen bepiszkolódott kagylóablakai tisztogatásával volt elfoglalva. Barátnőjét megpillantva széles mosolyra nyílt a szája.

- Ma elmegyünk az Emlékek Folyójához – jelentette ki Amarillisz üdvözlés helyett és roppant határozottan.

- Én is? – kérdezte pici meglepődéssel hangjában Aliza, miközben figyelmének egy részét valami makacs szennyeződés foglalta le, ami teljesen ellepte az egyik ablakot.

- Hát persze! – érkezett a válasz tizedmásodpercnyi gondolkodás után. – Nem vagy kíváncsi az emlékeidre?

- De igen. Persze, hogy kíváncsi vagyok. Azaz, nem mindegyikre. Csak a kellemesekre.

- Jaj! – csapta össze kezeit Amarillisz. – Hát akkor megpróbálsz azokra koncentrálni.

- Rendben – felelte Aliza és abbahagyta az ablaktisztítást. – Mikor indulunk?

- Most azonnal.

Pontosan nem tudták, merre kell úszniuk és térképük sem volt, de a számunkra minden bizonnyal láthatatlan, fátyolba burkolózó irányjelző táblák nagyon is megbízható útmutatással szolgáltak a tengeri közlekedésben csak alapszinten is járatos utazóknak. Az Emlékek Folyója a Fényárnyas Árok közelében folydogált, melynek elérése hosszú, folyamatos úszással töltött tengeri órákat jelentett a sellőlány és a kis örvénytündér számára.

Minden erejüket megfeszítették hát, egyetlen röpke szempillantásra sem álltak meg pihenni, szelték a mélyben keletkező habokat és hullámokat, s lankadatlan erőfeszítésüknek hamarosan meg is lett a jutalma. Egy olyan helyre jutottak, ahol a tengerfenék enyhén lejtett, s egy árokszerű képződménybe vezetett le. Az árok pereméről letekintve azt látták, hogy odalent jobb kéz felől minden szokatlanul erős fényben pompázik, míg baloldalon minden sötét árnyékba borul.

- Ne legyek habokból kipattant sellőlány, ha ez nem a Fényárnyas Árok! – mondta diadalmasan Amarillisz, abbéli örömében, hogy jó nyomon járnak.

- Személy szerint én is visszaadnám az Éves Örvénytündér Továbbképzésen kapott díszoklevelemet, ami három kékhínárral van átkötve, ha nem ismerném fel a Fényárnyas Árkot – A kis Aliza itt kihúzta magát, mert ha valamire, hát a helyfelismerő képességére nagyon büszke volt.

- Ha idáig eljutottunk, az Emlékek Folyója sem lehet már messze – állapította meg magabiztosan Amarillisz. – Mantrosz azt mondta, hogy a keresett folyó a Fényárnyas Árok közelében folydogál.

- Igen. Én is pontosan emlékszem a szavaira. Pedig még bele sem néztem abba a különös folyóba, hogy felerősödjenek az emlékeim – kuncogott Aliza.

- Szerintem jobbra kellene keresnünk – jelentette ki Amarillisz, miközben fejét abba az irányba fordította.

- Miért nem inkább balra? – érdeklődött Aliza, aki persze semmivel nem tudta jobban a keresett folyó irányát, mint barátnője, csak próbálta bizonygatni, milyen jó a helyfelismerő képessége. – Szerintem arra fogunk rábukkanni.

- Csak azért gondoltam a jobbra – folytatta a sellőlány -, mert az ároknak azon az oldalán szokatlanul erősen világít a fény. És hát egy ilyen különleges folyó irányát mi mutathatná meg jobban, mint a fény?

- Igaz, igaz – bólogatott Aliza eltűnődve. – Csak hát ne felejtsük el azt sem, főleg, hogy éppen az Emlékek Folyójához tartunk, hogy sem ebben sem a szárazföldi világban nem létezik fény árnyék nélkül.

- Ahogy árnyék sem fény nélkül – tette hozzá Amarillisz bölcsen.

- Úgy van! – hagyta rá Aliza, majd rögtön ezután elkezdett iregni-pörögni, az örvénytündérek ellenállhatatlan módján. Az elvonuló halrajok egyedei közül sokan meg is csodálták rögtönzött produkcióját.

Amarillisz egy rövid ideig ide-oda úszkált a Fényárnyas Árok fölött, szemlélve a fények és árnyékok játékát, vitetve magát a hidegebb vagy melegebb áramlatok sodrásával, üdvözölve az előtte elúszó tengeri élőlényeket.

Mivel időközben Aliza annyira belejött a pörgésbe, hogy őt magát már látni sem lehetett csak a körülötte keringő örvényeket, Amarillisz lassan odalibegett hozzá és óvatosan megérintette a vállát. Vagy legalábbis, amit a vállának gondolt, hiszen a nagy forgásban alig tudta kivenni, melyik testrész éppen hol van.

A sellőkéz érintésének varázslatos hatása volt. A kis örvénytündér először lassabb forgásra váltott, majd fokozatos lassulás után végképp megszűnt pörögni. Néhány rövid, vízcseppnyi időmértékegységben mért másodperc elmúlása után Aliza csak annyit tudott mondani:

- Hú! Ez aztán jól esett! Régen nem pörögtem már így be!

- Kedves kis barátnőm – kezdte Amarillisz sűrű pillantásokat vetve vízórájára, aminél pontosabb szerkezetet még nem találtak fel a tengerben egészen tíz mérföld mélységig. - Igazán örülök neki, hogy jól érzed magad, de szeretnélek emlékeztetni, hogy eredetileg az Emlékek Folyójához indultunk, s még mindig nem akadtunk a nyomára.

- Igen, már emlékszem – tért magához Aliza a pörgés okozta mámorból. – Folytassuk a keresést!

A sellőlány és az aprócska örvénytündér folytatta a keresést, de hogy végül is melyik irányba indultak el, ne kérdezzétek, mert nem tudok rá pontos választ adni, téves vagy hiányos információt meg senkivel nem szeretnék megosztani. Vannak, akik azt beszélik, jobbra kutattak tovább, ám néhány híresztelés arról számol be, hogy mégis balra indultak el, bár egyik verzió sem nyert felvételt a bizonyított tények kategóriájába.

Ami a lényeg, hogy alig egy-pár uszonycsapásnyi távolság legyőzése után odaértek az Emlékek Folyójához, ami úgy folydogált mélytengeri medrében, mint bármely szárazföldi vízfolyam. Sebes sodrású egy folyó volt, partjain sás és nád nőtt, hullámai néha magasra csaptak. Amarillisz nagyon lassan közeledett a vízhez, Aliza alig néhány centivel lemaradva félénken követte. Mikor odaértek a parthoz, szinte egyszerre ejtették ki a szájukon:

- Hát megtaláltuk!

A sellőlány kalandvágy tekintetében megelőzte barátnőjét, ezért ő volt az, aki elsőként óvatosan de eltökélten odaevickélt a folyó fölé és belepillantott annak vizébe.

Az egyetlen különös dolog, amit tapasztalt az volt, hogy bár folyóvíz szaladt alatta, tükörképét olyan kristálytisztán ki tudta venni benne, mintha egy hegyi tóba nézett volna bele. Bár sellőlányok igen ritkán teszik meg ez előbbit, az összehasonlítás kedvéért azért hasznosnak találtam elmondani.

Amarillisz saját számítása szerint már jó pár másodperce szemlélte a vizet mikor azt érezte, hogy uszonyát valamilyen erő elkezdi visszafelé húzni. Hátratekintve azt látta, hogy Aliza minden erejét összeszedve próbálja elráncigálni a folyó fölül és kiabál is neki valamit, amit sehogyan sem sikerül meghallania. Gyorsan megfordult és odaúszott az örvénytündér mellé, majd egy picit erélyesebben megkérdezte tőle:

- Mi a baj? Miért cibálod az uszonyomat?

- Ne haragudj! Csak olyan különös ez a folyó és nem akartam, hogy valami bajod essen! – mentegetőzött Aliza.

- Mi bajom eshetne? – kérdezte türelmetlenül Amarillisz. – Mantrosz tanácsolta, hogy nézzek bele a vizébe és így erősítsem fel az emlékeimet.

- Igen, igen. Tényleg – helyeselt Aliza. – De arra is emlékszel, mikor óva intett tőle, hogy túl sokáig nézzed a vizét?

- Persze, hogy emlékszem. Minden egyes elmondott szóra.

Amarillisz most mélyen elgondolkodott, olyannyira mélyen, hogy gondolatait akár mélytengerinek is nevezhetnénk. Gondolatai végén azt kérdezte:

– Szerinted túl sokáig néztem bele a folyóba?

- Nem tudom. Nem hiszem. Remélem, nem – felelte Aliza bizonytalanul. – Mindenesetre nagyon különös volt az egész.

- Te nem akarsz belenézni? – kérdezte Amarillisz érdeklődve.

- Nem is tudom – válaszolt az örvénytündér. – Talán egy szemvillanásnyit. Nem többet.

Azzal a kis tündér, centiméterenként haladva előre az általa keltett örvények hátán a folyó fölé navigálta magát. Belepillantott a vízbe, majd gyorsan másfelé nézett, mintha félne attól, amit esetleg láthat.

A sellőlány nagyot kacagott barátnője félénk viselkedésén.

- Mitől tartasz kedves kis barátnőm? Csak nem valami rossz emléktől?

- Nem is tudom. Talán. Bár ilyenre nem emlékszem. Tisztán – tette aztán még hozzá.

- Hanem most már jó volna, ha történne is valami. Vagy ennyi volt az egész? – türelmetlenkedett Amarillisz.

- Szerintem nem. Nézd csak! – mutatott Aliza a folyóra elkerekedett szemekkel. – Gyorsabb lett a sodrása.

Valóban. Az Emlékek Folyója most úgy áramlott, mint a tavaszi patakok vize olvadás után. Aztán egyszer csak, minden előzetes figyelmeztetés nélkül arra vonatkozóan, hogy itt most valami rendkívüli fog történni, elkezdtek jönni a múltbéli emlékek. Az elsők egészen régről érkeztek, sodródtak a folyóval, s Amarillisz csak ámult-bámult, hogy mi minden esett meg vele addigi élete során.

Újra lejátszódott a születése, mikor nagyon sok évvel ezelőtt habok találkozásánál kipattant erre a tengeri világra. Aztán végigkövethette felcseperedését, megismerkedését barátaival, kagylópalotája építését, elmúlt mindennapjait és minden mást, amiről mára már csak múlt időben beszélünk.

Aliza emlékei is rendre megérkeztek, bár icipicit talán halványabban, mint sellőbarátnőéi, s az örvénytündér csodálattal nézhette végig újra aprócska élete jelentősebb és kevésbé jelentős eseményeit. Mindegyikük csak a saját emlékeit láthatta, kivéve persze a közös emlékeket, melyeket együtt éltek meg. Az emlékek sorjázása úgy nagyjából két Kvarmarig, azaz körülbelül negyed óráig tartott, majd ezt követően megszűnt a múlt felidézése.

- Hát ez nem volt semmi! – jegyezte meg elismerően a kis örvénytündér. – Mintha egy filmet vetítettek volna a saját életemről.

- Fantasztikus volt. Minden elismerésem, bárki is csinálta ezt a kis összeállítást. Semmi nem maradt ki - felelte Amarillisz.

- Akkor ezzel megvagyunk. Mi is a következő lépés? Tudom, hogy a Holddal kapcsolatos… - Aliza hiába erőltette kis fejecskéjét, képtelen volt visszaemlékezni Mantrosz szavaira. Mintha az előbbi emlékidézés megzavarta volna egy kicsit a képességeit.

- A harmadik holdtöltét követő éjszakán el kell úsznom a Korall Szigetekhez és a kagylólifttel fel kell mennem a felszínre. Mantrosz szerint így valóra válhat az álmom – válaszolt Amarillisz olyan folyamatossággal, mintha csak könyvből olvasná.

- Az még mennyi idő? – kérdezte Aliza, s hangjában már ott bujkált a szomorúság, mert arra gondolt, már csupán annyi ideig láthatja barátnőjét.

- A szárazföldön három hónapnak mondanák, itt minálunk hat Lunmarnak – felelte a sellőlány,

hiszen könyvtárában rengeteget olvasott ilyen témákról is.

- Olyan hamar? – vágott Aliza elképedt arcot. – Hiszen az alig… - s kis ujjain azt kezdte számolgatni, vajon hány filmet tudnak még aladdig együtt megnézni.

- Igen. És addig még el kell búcsúznom minden kedves ismerősömtől. Na jó, talán a kevésbé kedvesektől is búcsút veszek, hiszen oly mindegy lesz már aztán – tette hozzá Amarillisz csekély gondolkodás után.

- Nagyon fogsz hiányozni – szorította magához Aliza hevesen.

- Te is nekem – felelte Amarillisz viszonozva az ölelést. – De érzem, hogy ezt kell tennem.

A két tengeri barátnő ezután ráúszott a hazafelé vezető útra, s fejükben a kavargó emlékekkel együtt meglehetősen gyorsan otthonaikba értek.

- Ne feledd, holnap vetítés! – szólt Amarillisz az ellibegő Aliza után, mire máris érkezett a felelet:

- Majd valami vidám filmmel készülök. Amin sokat lehet nevetni.

- Rendben! Jó éjt! – köszönt el a sellőlány, majd mindketten nyugovóra tértek. Az egyikük kagylópalotában, a másikuk egy hínárfalu házban, kagylók ölelésében.

VI.

Az éjszakai égbolt uralkodója, a kerek Hold gyengécske fénnyel világította meg az alvó sellőlány szépséges arcát, fénynyalábjai elidőztek rajta néhány múló pillanatig, majd továbbkúsztak a kicsi örvénytündér házához, benéztek az immáron ragyogóan féltisztaságú ablakokon, s mosolyogva elillantak messzi vizekre.

Álomszőnyegén lépdelve Amarillisz azon az éjjelen ismét eljutott a szárazföldre, újra ott találta magát a bálteremben, ahol táncosok serege járta a Nyárköszöntő Keringőt, melyet egy ismeretlen nevű zeneszerző komponált nagyon réges-régen. Gyönyörű szép dallamok töltötték be a tágas helyiséget, szálltak fel a magasba, s mikor már túl szűknek találták a termet, melyben megszülettek, kiröppentek a nyitott ablakokon át egyenesen a tenger felé. Álomszép melódia volt az, nekem elhihetitek! A sellőlány másnap egyfolytában azt dúdolta-énekelte, közben pedig megpróbálta leutánozni az álombéli táncosok lépéseit.

Az elkövetkező időszak nagyon mozgalmasan telt Amarillisz számára. Az elkövetkező időszakon pedig a Hold háromszori megtelését értem, hiszen miután barátnőjével belenézett az Emlékek Folyójába, pontosan ennyi idő állt a sellőlány rendelkezésére ahhoz, hogy minden tengeralatti dolgát elintézze, a befejezetleneket befejezze, a megkezdetteket elvégezze és úgy általában minden egyébre.

Ama bizonyos emlékidézési napot követően nagyszabású vetítéssorozat vette kezdetét a palota mozi termében, melyet Amarillisz bejelentése és rövid beszéde nyitott meg. A bejelentést követően a nézőtér annyira elcsendesedett, hogy még a távoli korallvirágok növekedésének neszét is tisztán meg lehetett hallani. A hatást érzékeltetendő megemlíteném, hogy az egyik moszat elájult, két tengeri csillag meg lepottyant a mennyezetről, ahol addig tartózkodtak. Hogy jobban megérthessük,

mi okozta ezt a hirtelen beállt csöndet és megdöbbenést, visszaidézem a sellőlány által elmondottak fontosabb részleteit:

- Egy kis figyelmet… azaz nagy figyelmet szeretnék kérni minden jelenlévőtől – kezdte meg beszédét a házigazda, tekintetét körbehordozva az összegyűlt néző-hallgató seregleten. – Mint azt bizonyára mindannyian tudjátok, a szárazföld és az emberek mindig is érdeklődésem középpontjában álltak… - itt uszonycsapásnyi szünet következett, majd a folytatás – Néhány évvel ezelőtt álmot láttam. Csodálatos, szépséges, ellenállhatatlan álmot!

Ó! – sóhajtott fel az egyik puhatestű csiga, aki éppen nagyon érzelmes hangulatában volt és úgy általában is roppant fogékonyságot mutatott a csodálatosan szép dolgok iránt.

- Az emberek között éltem és… magam is ember voltam - folytatta Amarillisz mondandóját, majd miután elmesélte milyen olthatatlan vágyakat ébresztett benne a mindig visszatérő álom, nemes egyszerűséggel bejelentette:

- Úgy döntöttem, hogy elutazom a szárazföldre!

Erre aztán mindjárt halk morajlás-zúgás támadt a teremben, egy kis susmogással kiegészítve:

- A szárazföldre? Biztos, hogy ezt akarta mondani? Miért utazna el a szárazföldre? De hiszen ez lehetetlen! Az nem veszélyes?

És még sok ehhez hasonló suttogáshang járt körbe-körbe.

Amarillisz jónak látta megismételni az előbbi kijelentését, hogy még hihetőbbé tegye azt:

- Szóval úgy határoztam, hogy elutazom a szárazföldre!

- A szárazföldre??? – tette fel kérdését a hitetlenek módján egy színes tűzhal, aki az izgatottságtól teljesen bevörösödött.

- Úgy van! – felelte Amarillisz és a nyomaték kedvéért jól láthatóan bólintott is egyet.

- Mennyi időre? – kérdezte szinte egyszerre egy delfincsapat, melynek tagjai a leghátsó sorban kaptak helyet.

A sellőlány ajkain lassan formálódtak a szavak, s egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre kiejtette őket:

- Örökre!

Na, puff neki. Ez volt aztán a frappáns válasz. Rövid, tömör és nagyon igaz. És nagyon, de nagyon meghökkentő is egyben. Legalább húszan ismételték el egyszerre ezt a szót, mintha csak akkor adnának hitelt neki, ha a saját hangjuk szalad végig a hallójáratukon.

Aliza, az örvénytündérek örökölt óvatosságával diszkréten a háttérbe húzódott, mert érzékeny orrocskái megérezték, hogy a vízi levegőbuborékok most igencsak botrányszaggal telítettek. Valaki, akinek a személyazonosságát lehetetlen lett volna megállapítani a felkavarodott közegben felhördült:

- Örökre? De hát az nagyon hosszú idő! Mihez kezdünk addig nélküled?

Egy másik hang így méltatlankodott:

- Ezt nem teheted velünk! Tényleg itt akarsz hagyni bennünket?

Megint egy másik pedig:

- Ugye most csak álmodom? Ez nem lehet a valóság!

Amarillisz türelmesen megvárta, míg a kedélyek valamelyest lecsillapodnak, majd mikor úgy találta, érdemes megszólalnia, megszólalt:

- Kedves barátaim! Mind, akik, ma és oly sok alkalommal összegyűltetek itt nálam! Megértem, hogy így éreztek az ötletem iránt és jól esik, hogy ennyire fontos vagyok a számotokra! – itt mélyen meghajolt közönsége felé, jobbra és balra is, majd így folytatta:

- Higgyétek el, nekem is nagyon sok fejtörést okozott, hogy mi volna a legjobb döntés ebben a helyzetben. Évekig hittem, hogy az álmom emléke elhalványul, tompul valamennyire, az utána feltámadó vágyak ereje idővel alábbhagy, de nem így történt!

Hallgatósága izzó tekinteteket szegezett rá, füleiket, már akiknek egyáltalán volt ilyen, hegyezték, és észrevétlenül méterekkel előrébb úsztak.

- Tudom, ha nem utaznék el a szárazföldre, mindig csak ezen járna az eszem, a szívem egyfolytában vágyakozna, és végül nem lenne boldog.

A sellőlány most lehajtotta a fejét, s egy láthatatlan könnycsepp folydogált ki a szeme sarkából. A víz alatt ugyanis szinte senki nem veszi észre, ha valaki elsírja magát; a könnyek összemosódnak a hideg és meleg áramlatokkal, s elvesznek a tenger hatalmas víztömegében.

A félénk kis Aliza, meghazudtolva az örvénytündéri bátortalanságról kialakult általános nézetet, mely széles tengeri körben igen erősen tartja magát, most előrefurakodott és Amarilliszt átölelve így szólt a többiekhez:

- Jómagam, mint Amarillisz egyik legbizalmasabb barátnője, ha nem a legbizalmasabb – javította ki előző mondatát gyorsan -, szintén nagyon sajnálom, hogy ez a kedves sellőlány itt hagy bennünket. Képzelhetitek, mennyire odavoltam én is, mikor közölte velem!

Aliza ennél a pontnál olyat sóhajtott, hogy tüstént három rakoncátlan örvénykezdemény kezdett el keringeni körülötte észveszejtő tempóban. Mikor a sóhajtása elhalt, így folytatta:

– De mivel láttam rajta, hogy ezért az álomért bármire hajlandó lenne, úgy döntöttem, melléállok, segítek neki és nem hátráltatom terve megvalósításában.

A figyelmes hallgatóság soraiból ez alkalommal Okto Pokto a polip lépett elő, s nyolc karjával egyszerre ölelte át Amarilliszt és Alizát is. Mikor a meghatódottságtól végül szóhoz jutott, csak ennyit mondott:

- Nyolc karom minden erejével támogatom álmod valóra váltását!

A felajánlások ezután már gyorsan érkeztek. Minden jelenlévő tengeri élőlény szerette volna, ha valamilyen módon hozzájárulhat Amarillisz álmának beteljesüléséhez, s a sellőlány, látva barátai igyekezetét, újból könnyekig meghatódott.

- Köszönöm, nagyon kedvesek vagytok. Igazán… – rebegte elcsukló hangon. – De segíteni csak

annyiban tudtok, hogy a hátralévő időt, amit még a víz alatt töltök, emlékezetesen felejthetetlenné teszitek a számomra.

A tengerbéli jóbarátok igazán kitettek magukért e tekintetben. Amarillisznek panaszra jottányi oka sem lehetett, a három holdtöltényi idő varázslatos körülmények között telt el. Moziztak, nevettek, jókat beszélgettek, vigadtak és egyfolytában búcsúzkodtak.

Aztán elérkezett az az éjszaka, mikor a sellőlánynak végleg maga mögött kellett hagynia tengeri otthonát, barátait, s el kellett indulnia a maga választotta-álmodta nagy útra. Az összegyűlt népes társaság üdvrivalgással, „Sok szerencsét” valamint „Látjuk még egymást” felkiáltásokkal búcsúzott szeretett Amarilliszétől. A sellőlány ezt persze nem bírta könnyek nélkül megállni, s az éppen arrafelé tartó áramlatok vízhozama ezáltal jó néhány formás könnycseppel bővült.

Elúszóban még sokáig integetett kedves barátainak, akikhez annyi szép emlék fűzte, majd mikor mindegyikük látótávolságán kívülre került, megkétszerezte az egy percre jutó uszonycsapások számát, remélve, hogy minél hamarabb eléri a Korall Szigetek határát.

VII.

Az éjszakai tengerben sokkalta gyorsabban lehetett haladni, mint napközben, hiszen ilyenkor az egyébként annyira jellemző halraj torlódások és bugyborékforgalmi fennakadások száma drasztikusan lecsökkent.

Amarillisz vágyakkal teli szemei előtt hamarosan feltűnt a korallvirágok kertje, melyben éppen egy kertészeti feladatokat ellátó csikóhal szorgoskodott nagy serényen. A sellőlányt megpillantva egy pillanatra abbahagyta a munkát, illedelmesen köszönt, majd sajnálkozva megjegyezte, milyen lassan nőnek kedvenc virágjai az évnek ebben a szakában. Miután még váltottak pár szót a bőséges délvidéki vízzel történő öntözési eljárások jótékony hatásairól, Amarillisz nekilátott, hogy megkeresse a Mantrosz rája által említett kagylóliftet.

Keresését csakhamar siker koronázta, mert az egyik eldugott hely zugában, ahová csak ritkán téved be a tekintet, hullámos szélű kagylólift hevert félig beásva a talajba. Mellette két kardhal őrködött, kardjukat kivonva fürgén úszkáltak fel-alá, éber szemük szigorúan mért végig minden közelben s távolban elvonuló tengerlényt.

A sellőlány először elég bátortalanul, majd merszének minden részecskéjével felvértezve úgy döntött, megpróbál beszédbe elegyedni a marcona kinézetű őrzőkkel.

- Jó estét, uraim! Kellemes esténk van, nemde? – kezdte a társalgást olyan modorban, mely fölöttébb divatosnak számított a könyvtárszobájában fellelhető lányregények lapjain, s ha emlékezete nem csalt, a szavak jobbára kényes hercegkisasszonyok szájából hangzottak el.

- Jó estét hölgyem! – feleltek pontosan egyszerre a kardhalak, akik Amarillisz meglátása szerint bizonyára ikrek lehettek, hiszen annyira hasonlítottak egymáshoz és annyira egyszerre mozogtak.

„Igen, biztosan egyikrájúak” – állapította meg alapos megfigyelés után, sellőértelme összes tudományos ismeretének latba vetésével.

A kardhalak kérdése egyszerre hullámzott a tengeri éjszakában:

- Mit keres itt egy sellőlány ily késői órában?

A fenti mondat Amarillisz legkedveltebb regényéből származott, mely eredetileg a szárazföldön íródott, de később a víz alatti világ teremtményeinek ízlése szerint Mélytengeri Szerelmek és az Uszonyvarázs Különös Esete címmel újraírták.

- Önök olvasták a… - hebegte-habogta elragadó sellőhangján, s a kérdéstöredék megválaszolása helyett a kardhalikrek egyöntetűen bólintottak.

- Ezt nem hittem volna! – vallotta be Amarillisz töredelmesen, s rögvest szívébe zárta ezt a két őrző-védő halat.

- De árulja már el kedves hölgy, mi dolga van erre? – érdeklődtek tovább a kardhalak, hiszen ez volt a dolguk. Nem lehetett tőlük zokon venni.

- Fel kell jutnom a felszínre! – felelte nemes egyszerűséggel a sellőlány, a kardhalak őszinte megdöbbenésére.

- A felszínre? – ismételte az ikerpár. – Jól hallottuk?

- Igen oda! – válaszolta Amarillisz, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga volna.

A kardhaltestvérek összenéztek, s most először külön-külön szólaltak meg:

- Te is azt hallottad, amit én? – érdeklődött a bal oldali a másiktól.

- Azt hiszem, igen. Feltéve, ha te is azt hallottad, hogy a FELSZÍNRE!

A nyomaték kedvéért az utolsó szó minden betűjét külön-külön ejtette ki a jobb oldali hal.

- Már azt hittem, a fülemmel van baj! – a bal oldali kardhal ennél a pontnál teljesen megnyugodni látszott. - Ez persze lehetetlen, mivel pont tegnap jártam a fülésznél, aki megállapította, hogy nálam jobb hallása már csak a szivárványhalnak van. Nem csoda, hiszen mindig csak hallgatózik, hátha megtud valami jó kis pletykát…

- Uraim! – szólt közbe Amarillisz türelmetlenül, mutatóujjával vízóráját kopogtatva. – Az idő múlik, nekem pedig okvetlenül fel kell jutnom a felszínre, ismétlem FELSZÍNRE!

- Türelem kisasszony! – szóltak most újfent egyszerre a kardhalak s közelebb úszva hozzá nekiszegezték a kérdést:

– Aztán van-e felutazási engedélye? Csak úgy szíre-szóra nem lehet ám ilyen nagy utazásra indulni!

- Engedély? Hát az is kell? – tűnődött el Amarillisz, hiszen engedélyről eddig neki senki nem szólt.

- Kell bizony! – bólogattak a kardhalak. – Felutazási engedélyre van szüksége mindenkinek, aki a felszínre szeretne utazni.

- Nekem sajnos nincs ilyen engedélyem! – hajtotta le fejét Amarillisz bánatosan és tényleg nagyon elbúsult ezen a tényen.

- Tudja-e kisasszony, hogy a felszínen milyen veszélyek leselkedhetnek Önre?

- Veszélyek? – ismételte a sellőlány. – Veszélyekről mit sem tudok.

- Na, ugye! – csaptak nagyot uszonyaikkal a kardhalak. – Még szerencse, hogy találkozott velünk. A felszín veszélyes lehet egy védtelen sellő számára. Biztos, hogy oda szeretne eljutni?

- Igen. Biztos! – felelte Amarillisz szilárd meggyőződéssel.

A kardhalak valamivel odébb sodortatták magukat egy éppen arra járó áramlattal, majd rögtönzött kupaktanácsot tartottak arról, vajon hogy juthatott eszébe ennek a jól szituált sellőlánynak az a gondolat, hogy a felszínre utazzon. Hosszas tépelődés és morfondírozás után még mindig nem jutottak dűlőre a kérdést illetően, ezért úgy találták legjobbnak, ha felkeresik főnöküket, aki mindig bölcs tanácsokkal tud szolgálni ilyen esetekben, s akit minden jól informált tengeri élőlény csak úgy ismer, a Korall Szigetek Ura.

A kevésbé jól informált tengeri élőlények sajnálhatják, hogy még soha nem hallottak erről a különös teremtményről, kinek olyan hosszú palástja van, hogy azt akár tizennyolcszor is körbe tudná tekerni magán, s körülötte állandóan mindennemű tengeri apróság, algák, moszatok, csigák és egyéb lények tanyáznak.

Éveinek számát csak az tudná megbecsülni teljes bizonyossággal, aki a tengerek keletkezésének idején már kopoltyúval rendelkezett, de mivel ilyen lény kevés van, s én a legkevésbé sem tartozom közéjük, erre a nagy feladatra ezúttal én sem mernék vállalkozni. Életét rejtett körülmények között élte, zegzugos járatokkal teli barlangjából csak nagy ritkán bújt elő, s kizárólag a legszükségesebb esetekben mutatkozott a nyilvánosság előtt.

A kardhalikrek, miután félig megkerülték a Szigeteket és teljesen eltűntek Amarillisz látóköréből, ügyesen leparkoltak egy sárga és piros korallvirágokkal burjánzóan körbevett barlangnyílás előtt, mely titokzatosan és sötéten tátongott a délkeleti égtáj irányában.

Ahogy közelebb úsztak a bejárathoz, a virágok gyanakvóan összébb húzódtak, elzárva a jövevények elől az általuk alkotta kaput, s bizony hosszú percek elmúlására volt szükség, míg a pompás élőlények gyanakvása valamelyest alábbhagyott, s legalább hangüzeneteket hajlandóak voltak átengedni maguk között. Az alkalmat kihasználva az egyik kardhal meg is szólalt, azaz jobban mondva elköhintette magát. Ezt azért tudom ilyen biztosan, mert a kardhalköhintést semmi mással nem lehet összetéveszteni.